

турна самобитност. Народността, т. е. съвокупността на специфичните особености отъ духовния обликъ на даденъ народъ, трѣбва, споредъ учението на рускитѣ славянофили, да бѣде основно начало на националната култура. Всѣки народъ, за да оправдае своето историческо съществуване, трѣбва да се развива и да твори културни ценности съгласно съ своето духовно своеобразие и историческа самобитност. Подражание или заимствуване отъ чужди култури може, разбира се, да става, но не безогледно: може, и желателно е дори, да се заема онова, което е вънъ отъ сферата на народността, сир. изводитѣ и методитѣ на положителнитѣ науки, техническитѣ усъвършенствувания, усъвършенствуванията въ изкуствата и промишлеността и т. п.; ала не бива заимствуванията отъ чужди култури да бждатъ отъ такъвъ родъ, че да внедряватъ въ друга народна култура начала ней чужди и обезличаващи характернитѣ ѣ особености. Ето защо славянофилитѣ съратували за запазване на националния характеръ на руската култура и съ опълчили противъ безогледното подражание и заимствуване отъ Западна Европа. Но, както вече казахме, идеята за народността въ учението на славянофилитѣ, а именно на раннитѣ, първитѣ славянофили, е неразривно свързана съ нейното *свѣтовно предназначение*,—и то ето какъ.

Както се знае, славянофилското учение е изхождало отъ историсофията на Хегеля, а именно отъ това нейно положение, че свѣтсвната история е постепенио развитие и проявление (обнаружаване) на всемирния духъ. Отдѣлнитѣ народности въплъщаватъ въ себе си отдѣлнитѣ степени отъ развоа на този духъ; всѣки последващъ народъ, излизащъ на свѣтовно-историческата сцена, представя всемирно-историческата идея все въ по-пълненъ и свършенъ видъ. Въ тази редица народи, повикани да бждатъ изразители на всемирната идея, на Русия и славянството принадлежи ролята на последно и най-пълно обнаружаване на всемирния духъ, по отношение къмъ която роля — ролята на всички предходни народи се явява току подготвителна. Западното човѣчество е развивало само една страна на духа — разсѣдъчната, логическата. Напротивъ, Русия е призвана да развие хармонически всички страни на духовния животъ и преди всичко да открие друга страна на духа, сравнително съ Европа,—именно да развие чувството, въ противоположностъ на разсѣдъчността. Преобладанието на тази страна на духовното развитие се е развило въ духовния животъ на руския народъ като православна форма на християнството, а въ материалния животъ—като общинно (комунално) начало. Въ противоположностъ на мистичното начало на